

ЯВОР ЦАНЕВ
ЛОВЕЦЪТ НА БИСЕРИ

chitanka.info

Беше млад и строен, с широк гръден кош и жилави мускули. Гладката кожа, с цвят на вечно лято, излъчваше здраве и сила, можеше да накара безброй женски погледи да я гаят и желаят. Походката предизвикваше въздишки и пораждаше мечти, косата падаше на едри чупки по раменете, играеше с вятъра и свободата...

Просто ловец на бисери... почти щастлив...

Обичаше океана и слънчевите зайчета по вълните, обичаше топлия въздух и аромата на следобедните дъждове, обичаше живота и непрестанното усещане, че съществува, обичаше цветовете на залеза, обичаше зоната на екватора... но беше безумно влюбен в подводния свят, във фантастичното излъчване на кораловите острови и неповторимото спокойствие.

Не можеше да си представи живота без бавното полюшване на водораслите и набразденото пясъчно дъно. Без морските звезди и бисерните миди... Това, което получаваше под водата, не можеше да се опише с думи. То просто трябваше да се почувства... и той го бе почувствал. Красивата магия нямаше цена и нищо не можеше да я отнеме или замени. Тя бе любов и трепет. Истински живот.

Стигна до лодката и хвърли вътре плавниците. Смъкна водолазната бутилката от рамото си, прекрачи борда и внимателно я сложи на дъното. Винаги бе предпочитал да се потапя без помощта на техниката, но бисерните миди по крайбрежието бяха свършили отдавна и за да ги намира, му се налагаше да влиза все по-навътре и по-навътре в океана.

Развърза въжето, отблъсна се от брега и запали мотора. Лодката се понесе по синия простор, оставяйки развълнувана диря от бяла пяна, косата му размаха криле срещу вятъра и той отново усети трепетното очакване, желанието да се гмурне в солената вселена и да престои колкото се може повече в щедрите ѝ обятия.

Бисерите, които тя му даваше, го хранеха и осигуряваха, правеха живота му лек. На тях дължеше и водолазната екипировка, и хубавата си къща на острова, и... всичко. Но те не бяха най-важното. Какво щастие би могъл да намери човек, който веднъж е видял тази омайваща красота и след това я изгуби? Нима можеше да отиде да

живее някъде другаде, когато знае, че ще остави тук влюбената си душа?

Богатството не го интересуваше. Вече бе достатъчно богат. Знаеше, че ако отсега нататък не намери нито един бисер, пак ще има средства за години, но търсеше мечтата си... Потъваше в приказния свят сред цветните корали, огромните лениви медузи и спокойните шарени риби, сред тишината на приспивните вълни, сред подводния простор и търсеше, търсеше, търсеше...

Очите му се пълнеха с красота, а погледът не се насищаше и искаше още.

Знаеше, че един ден ще я намери и беше търпелив. Мечтата му... Огромната бисерна мида... Сънят, който сънуваше от детството си... Огромната бисерна мида... Огромната бисерна мида... Тя щеше да даде смисъл на всичко... Да го доближи до красотата и любовта, до магията на подводния свят... Да го направи част от чудото... Да го направи истински щастлив...

Беше стигнал до подходящото място. На стотина метра малкото островче блестеше с кораловата си прелест, галено от леките вълни.

Ловецът хвърли във водата тежестта, която му служеше за котва, върза косата си на опашка и нагласи бутилката. Намокри плавниците, обу ги, размърда пръсти да провери дали са поставени добре, а след това сложи и маската. Седна на борда и се отблъсна с крака.

Гърбът му срещна хладната повърхност, тя се разтвори и го прие в прегръдките си с някаква особена нежност, която можеше да почувства само той. Слънцето се пречупи през водата и направи цвета ѝ още по-мек и прозрачен. Милионите молекули се отъркаха блажено в тялото му и недоловимият им звук му подсказа, че е дошъл Денят. Почти беше сигурен, че днес ще я намери. Или тя него.

Заплува близо до повърхността, гледайки към дъното. Дълбочината беше не повече от шест метра, а водата — изумително бистра. Шумът от плавниците се сля с лекото дишане на океана, с поклащането на вълните и с неговия собствен дъх, превърнат в безцветни мехури.

Пое дълбоко кислород от бутилката и загреба с ръце надолу. Пясъкът се приближи и постепенно пейзажът се избистри още повече: обрасъл с водорасли камък, ято дребни рибки, забързани по пътя си,

играеща светлина от пречупените лъчи на слънцето и неговата сянка, носеща се по накъдреното дъно.

Чу тих далечен зов.

Почувства го. Вътре в себе си.

Пълзеше в подсъзнанието и задъхано се мъчеше да го достигне. Провираще се през плетеницата от отпуснати мисли и приближаваше.

Човекът продължи да плува, без да се замисля за посоката. Сега вече беше абсолютно сигурен, че е дошъл денят... че тя го вика... че го води... както толкова пъти преди това... както всяка нощ, както във всеки сън...

Отнякъде се появи топло течение и го понесе нататък, към приближаващия шепот, към отблясъците на мечтаното.

Яркочервена морска звезда се опита да привлече вниманието му, крещейки с красотата си, викайки очите с прелестта си, но остана непогалена от погледа му. Ловецът загребваше мощно, почувствал в гърдите си огромното желание да стигне колкото се може по-скоро, и омагьосан от безмълвния зов, предвкушваше щастието.

В далечината, там, където цветовете ставаха по-плътни и размазани, се появи неясно петно. Топлото течение изчезна или изстина, но където и да беше отишло, то вече бе свършило работата си. Ловецът на бисери усети как бързо заби сърцето му, как все повече мехури се втурват към повърхността и заплува по-бавно, за да не развали магията.

Дъното започваше да хлътва надолу и лекият наклон да се увеличава, подмамвайки към тайнствени дълбочини, а на ръба на равното и стръмното стоеше Тя.

Точно като в сънищата му.

Огромна и бяла.

С вълни, полепнали по черупката, втъкали устрема си в красотата ѝ. Със светли слънчеви лъчи, пробягващи по матовата белота. Със стаено великолепие и очароваща неописуемост.

Ето че я намери... сънят е съществувал... сънят е пред очите му... осмислянето на всичко... доближаването до красотата... до чудото на подводния свят...

Приблужи и прокара ръка по вълните. Дланта му се изпълни с фосфоресциращо удоволствие, дъхът секна.

Обиколи я, огледа я от всички страни и възхитен от невероятните ѝ размери отрони тих стон в душата си — беше наистина прекрасна...

Подхвана я отдолу и се опита да я повдигне. Дори тук, под водата, беше много тежка и той успя само леко да я отлепи от дъното. Превии гръб, напъна се и когато тя отново помръдна, я тласна надолу по склона.

Вдигна се пясъчна вихрушка и следата от плъзналата се мида размаза отражението на вълните по дъното.

Когато мъглата от песъчинки се утаи, той я видя на пет или шест метра по-надолу, застанала малко накриво. Доплува до нея и отново я оттласна, а после още веднъж. Дълбочината стана достатъчно голяма — едва ли някой би дошъл чак дотук...

Почувства отпадналост и умора. Водата го притискаше отвсякъде, сякаш искаше да го задържи. Той изплува нагоре към повърхността, изчака малко, за да стане дишането му отново равномерно, и след минута-две се гмурна.

Преряза въжето на котвата и си представи как вятърът и вълните отнасят надалеч лодката. Загреба надолу, тласна с крака назад, пак загреба, и пак, и още по-надолу. Налягането беше голямо. За миг си помисли, че не трябваше да я изтиква толкова надълбоко, че няма да може да я достигне...

Погледна вълшебната белота и отново чу в съзнанието си зова ѝ. Светлината на слънцето проникваше доста по-слабо дотук, но мидата леко фосфоресцираше.

Фосфоресцираше и се разтваряше...

Фосфоресцираше...

и се разтваряше...

разтваряше...

Шепотът на отминалите сънища се сля с въображаемия звук на ветровете и човекът почувства лека, далечна тъга за онзи, другия свят. В него също имаше безкрайно много красота, безброй начини да се чувстваш щастлив...

За Ловеца на бисери обаче щастието можеше да бъде само едно. Едно-единствено. Само пълното сливане с подводната магия... Само задъхващата радост да бъде част от нея... да бъде малък отблясък в сиянието на чудото...

Пое дълбоко въздух и откачи бутилката от гърба си. Захвърли я, а след нея и плавниците. Развърза косата си и тя се пръсна във водата. Махна маската и очите го заболяха от налягането.

Вече нищо нямаше да му трябва. Защото отворената мида стоеше пред него и го чакаше...

Приближи се внимателно и легна върху плътта ѝ, свит като ембрион. Издиша въздуха си, а той се прокрадна през затварящата се черупка. Тя хлопна глухо над него и скри светлината. Сега щеше да остане тук завинаги. Щеше да бъде късче от всичката тази красота...

Представи си как след много години ще се превърне в огромен бисер и се усмихна.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.